

JURNAL

DE LICEU

Nr. 12 | Ian. 2024

CLUBUL DE
LECTURĂ

AMBASADORI
JUNIORI

JURNAL DE
EXCURSIE

EXPERIENȚE

PE URMELE
TRECUTULUI

CLUBUL DE
ISTORIE

REVISTA COLEGIULUI TEHNIC "CAROL I"
BUCUREȘTI 2024

"What if I fall?"
Oh, but my darling
What if you fly?

COLECTIVUL DE REDACȚIE

Profesori: Geanina Cormoș | Elinor Danusia Popescu

Elevi: Gahib Sak-Colareza | Ariana Stărică | Natalia Pituh | Rianna Afloarei

COLABORATORI

Profesori: dir. Vali-Ifigenia Nicolof | Dana Niculae | Dana Emilia Seletchi | Diana Rusu |

George Motroc | Teodora Buică | Violeta Năstăsoiu

Elevi: Ana Maria Andreescu | Alina Mitru | Aniela Sabina Irina Ilie | Beatrice Irofte | Cristian

Ciapă | Cynthia Sesay | Daniela Buia | Iulia Ionela Iordache | Maria Botea | David Paloș |

Maria Soare | Maria Alexandra Vlad | Matei Petrașu | Mihai Andrei | Raluca Drăgan | Rareș

Pietreanu | Sabina Elena Marin | Răzvan Bunea | Robert Gabriel Butnariu-Mănoiu

ART DIRECTOR/DTP

Simona Ioana Năstăsoiu

de elev Matei Petrașu, 9A

CUPRINS

JURNAL DE LICEU - NUMĂRUL 12

4 EDITORIAL

5 DEZVOLTAREA CREATIVITĂȚII

7 PROIECTELE ȘCOLII

- * "AVOCAT PENTRU O ZI" ÎN PROIECTUL
„SIMULATIONS DES PLAIDOIRIES DEVANT LA CEDH"
- * EXPERIENȚA MEA ERASMUS DE NEUITAT
- * NOI SUNTEM AMBASADORI JUNIORI!
- * PROIECT DE TEATRU: MULTI-EUL MEU

19 CLUBUL DE LECTURĂ

- * LECTURI (NE)OBLIGATORII

25 CLUBUL DE ISTORIE

- * AVRAM IANCU
- * PE URMELE TRECUTULUI - ARME, FIGURI ȘI
UNIFORME MILITARE DE ODINIOARĂ

29 EXPERIENȚE PARANORMALE

- * SUPERȘTIȚII ÎN LUMEA DE ASTĂZI
- * POVEȘTI DINTR-O ALTĂ DIMENSIUNE

33 LUPTA PENTRU VIAȚĂ

35 LUMEA PRIN LENTILĂ

39 INTERVIU: EXPLORÂND CREDINȚA ÎN LUMEA CONTEMPORANĂ

39 CLUBUL DE ȘTIINȚĂ

- * INTELIGENȚA ARTIFICIALĂ ȘI ROBOȚII

42 JURNAL DE EXCURSIE - DESPRE NOI ÎNCEPUTURI

de elev Mătei Petrașu, 9A

EDITORIAL

de prof. Geanina Cormoș

Fiecare zi a vieții unui adolescent este marcată de experiențe. Unele nesemnificative, repetitive, altele cu totul noi, surprinzătoare. Uneori, din păcate, sunt experiențe legate de bullying, umilință, frustrare. Alteori, apar momente și oportunități extraordinare, care trezesc în noi rezerve nebănuite de inspirație, creativitate, ambiție și bucurie.

Ne-am dat seama, pe măsură ce primeam articole și idei de la voi, elevii din colectivul de redacție, că acest număr de revistă nu poate fi numit altfel decât „EXPERIENȚE”. Proiectele Erasmus, concursurile extra-curriculare, excursiile, spectacolele de teatru-forum au fost ocazii extraordinare de a învăța despre voi înșivă și despre lume. Recenziile de carte și film, sondajele, interviurile și mărturiile despre România au arătat dorința de a pune în cuvinte lucruri care vă pasionează. Talentul și preocuparea pentru frumos s-au văzut în desenele și în fotografiile pe care ni le-ați trimis.

Toate acestea se regăsesc în paginile revistei. Sperăm ca articolele autorilor din acest număr (îi numesc astfel, pentru că fiecare are contribuția sa) să inspire și să motiveze și mai mulți elevi să (se) descopere și să trăiască anii de liceu ca pe o experiență plină de revelații!

DEZVOLTAREA CREATIVITĂȚII

Prof. Dr. Ing. Vali Ifigenia Nicolof
Director Colegiul Tehnic Carol I

Stiți voi, dragi elevi, ce înseamnă „creativitatea”? Dar importanța acesteia pentru societate?

Să aflăm împreună de ce este importantă încurajarea creativității la copii, încă de la vârste fragede.

Așadar, ce este „creativitatea”?

Creativitatea este un proces mental și social care implică generarea unor idei ori concepte noi sau noi asocieri ale minții creative între idei sau concepte existente; este un concept multidimensional și se poate manifesta în multiple domenii.

Pentru multe persoane, creativitatea se rezumă la talentul într-un domeniu artistic, cum ar fi muzica, pictura sau dansul. Totuși, conceptul de creativitate este mai amplu de atât, deoarece presupune conceperea unor idei noi, originale, fără a implica imitarea. Aceste caracteristici ale creativității sunt perfect aplicabile în toate domeniile de activitate, de exemplu în științe, cum ar fi matematica, fizica, ingineria, dar și în domenii precum economia, psihologia sau antreprenoriatul.

Asocierea cu arta se datorează legăturii strânse dintre imaginație și creativitate, deoarece artiștii știu cel mai bine cum să își dezvolte această trăsătură. În lipsa ei, artiștii nu ar putea să își desfășoare meseria. De exemplu, în ultimii ani, au fost înființate multe companii de către tineri antreprenori, toate fiind în plină dezvoltare tocmai datorită ideilor noi și creative ale fondatorilor. Viitorul este al celor capabili să inoveze!

De aceea dezvoltarea creativității la elevi este esențială în procesul creșterii personale, mai ales în contextul unui sistem de învățământ unde creativitatea nu a fost încurajată.

Globalizarea și internetul au făcut posibil ca un singur om să schimbe, în zilele noastre, lumea! Steve Jobs a schimbat întreg domeniul comunicațiilor pentru totdeauna. Mark Zuckerberg a făcut ca mediul social să devină viral. Larry Page și Serghei Brin (fondatorii Google) au catalogat internetul și l-au făcut astfel accesibil. Jeff Bezos (Amazon) a inventat practic comerțul online la scară mondială.

**Ce îi caracterizează pe toți?
Capacitatea de a inova!**

Fiecare dintre noi își poate dezvolta creativitatea, apelând la metode cunoscute din psihologie. Iată câteva modalități de stimulare a creativității:

– **Reactivează-ți potențialul creativ** prin eliminarea blocajelor mentale!

– **Dezvoltă propria gândire alternativă** prin căutarea de soluții noi la probleme vechi! De exemplu, cineva a produs în USA o sonerie wi-fi cu o cameră video, astfel încât să vadă cine sună la ușă chiar dacă nu este acasă și, deși aceasta nu este o idee nouă, ci doar o adaptare a unui produs vechi la tehnologiile prezentului, business-ul este acum unul de milioane de dolari.

– **Colaborează cu prietenii** prin organizarea, de exemplu, a unor sesiuni de Brainstorming! Este simplu și fun! Tot ce trebuie să faci este să aduni 4-5 prieteni și să alegeți prin rotație o temă de lucru interesantă.

– **Acceptă noul.** Încearcă o mâncare nouă, călătorește, mergi la evenimente, citește, întâlnește oameni etc. Cu cât ai parte de mai mult

„nou” în viața ta, cu atât cresc mai mult șansele să îți vină idei creative.

-Conectează-te la un grup de discuții tematic, un forum sau un grup de prieteni cu care să dezbăți diverse idei. Discutând cu alții, ascultând opinia celor din jur și văzând diverse perspective, poți avea idei creative.

- Fii curios, întreabă și întreabă-te despre tot și toate. Se știe că o întrebare bine formulată valorează mai mult decât un răspuns! Automat, se vor naște astfel noi conexiuni și vor apărea oportunități de inovare.

-Lasă timp pentru a crea, nu doar pentru a face. Visează cu ochii deschiși, gândește-te la viitor!

Este nevoie de echilibru, lasă timp în agenda zilnică pentru... nimic! Creativitatea nu vine la comandă, nu este ceva ce poate fi programat. Nu planifica fiecare secundă liberă, lasă „spații” în agendă pentru a gândi și crea!

-Fă-ți un caiet cu idei creative!

De obicei acestea apar sub forma unei „sclipiri”. Pe cât de repede apar, pe atât de repede dispar, dacă nu le acordăm atenție. Iată de ce trebuie să le consemnezi imediat ce le ai într-un caiet. Nu trebuie să îl arăți nimănui, nu te teme că te vei face de râs. Scrie tot ce îți trece prin cap, orice idee – oricât de trăsnetă, imposibilă sau “prostească” ar părea.

-Nicio idee (creativă) nu e prea mică! Nu te gândi că inovația și creativitatea presupun ceva mega-revoluționar, nemaiauzit, de talia Teoriei relativității a lui Einstein! Acest mindset blochează creativitatea pentru că pune presiune pe rezultat. Chiar și marile genii ale lumii își numără ideile revoluționare pe degetele de la o mână.

În concluzie, putem spune că dezvoltarea creativității este deja o cerință fundamentală pentru noua generație deoarece capacitatea de a inova va fi unul dintre factorii de succes în viitor! Investește în creativitate!

„Dezvoltarea creativității la elevi este esențială în procesul creșterii”

PROIECTELE NOASTRE

AVOCAȚI PENTRU O ZI

SIMULATIONS' DE PLAIDOIRIES DEVANT LA COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME

de prof. Cristina-Teodora Buică

Proiectul „Simulations de plaidoiries devant la Cour européenne des droits de l'Homme”

No. 2021-1-FR01-KA220-SCH-000024582, reunește licee din Franța („Legta

Beauregard”-Villefranche și „Lycée Jean Bart” – Dunkerque); din Portugalia („Agrupamento De Escolas Frei Heitor Pinto-Covilhă); din Italia (Liceo Linguistico G. Vico-Sulmona); din Bulgaria („Su Dimcho Debelyanov”- Belene)

și din România („Colegiul Tehnic „Carol I” – București).

Prin acest proiect, derulat pe parcursul a doi ani, elevii devin promotorii europeni ai luptei împotriva discriminării prin utilizarea optimă a posibilităților

oferite de Convenția Europeană a Drepturilor Omului.

Liceul nostru a găzduit în perioada 16-20 octombrie 2023 activități de învățare pe tema **Voyage au monde des gens du voyage** (Călătorie în lumea popoarelor nomade), cu accent pe etnia romă. Activitățile s-au derulat cu sprijinul Fundației Agenția de Dezvoltare Comunitară Împreună și a Centrului Național de Cultură a Romilor – ROMANO KHER. Ne-au sprijinit și Primăria sector 6, Comitetul de părinți, Consiliul profesoral.

Elevii au învățat despre ce înseamnă discriminarea și limitele ei; s-au confruntat cu propriile prejudecăți și și-au împărtășit opiniile. Activitățile de învățare au fost realizate în contexte non formale, de cunoaștere a grupului (*Bingo humain*) și de consolidare a lucrului în echipe internaționale. Jocul de excluziune/incluziune a pus accent pe ceea ce simt tinerii atunci când sunt respinși de un grup și/sau când sunt puși în situația de a respinge un prieten. Fiecare delegație a participat la scrierea unei povești itinerante *Aventurile familiei Dragomir*, o familie de etnie romă care decide să părăsească România din cauza discriminării și călătorește în fiecare țară a proiectului.

Activitatea Oui/Non a fost din nou prilej de lucru în echipe

„Elevii devin promotorii
europeni ai luptei
împotriva discriminării”

internaționale. Elevii au răspuns prin argumentare sau povestire la întrebări cu răspuns unic.

Pentru fiecare activitate, profesorii au realizat fișe pedagogice pentru a putea integra conținuturile în activitatea curentă la catedră.

Emoțiile au ajuns la apogeu în timpul simulării procesului *Lakatosc contre Hongrie* la Curtea Europeană a Drepturilor Omului. *École des Droits Humains et de la Terre* din Toulouse, partener în

proiect, a furnizat documentația ce a stat la baza elaborării pledoariilor pentru activitatea *Avocat pentru o zi*. Activitatea s-a derulat în Sala de consiliu a Primăriei sectorului 6 al capitalei, care a fost transformată în sala de tribunal. Elevii au fost avocați ai acuzării și apărători ai statului; ei au prezentat Curții argumentele acuzării și apărării, punând în evidență legislația europeană și subliniind importanța respectării drepturilor omului. Din fiecare delegație au făcut parte doi

avocați principali care au prezentat pledoariile, doi avocați asociați (care au răspuns la câte o întrebare suplimentară adresată de către juriu) și un jurnalist fotoreporter.

“CE ÎNSEAMNĂ DISCRIMINAREA ȘI LIMITELE EI”

Juriul a apreciat calitatea pledoariilor, exprimarea în limba franceză și modul de prezentare. Au fost acordate mai multe premii, printre care cea mai bună prezentare a unei pledoarii a apărării, cea mai bună prezentare a unei pledoarii a acuzării și cel mai bun răspuns la o întrebare suplimentară.

Premiul pentru cea mai bună

pledoarie din punct de vedere al argumentării a fost câștigat de Sonia Popescu din clasa a XII-a A, una dintre reprezentanții delegației noastre!

Felicitări tuturor pentru implicare și pentru minunata lecție despre toleranță, prietenie și solidaritate!

ERASMUS O EXPERIENȚĂ DE NEUITĂT

de elev Drăgan Raluca Laura, 10A

In decembrie 2023 am avut șansa să particip la unul dintre proiectele Erasmus+ ale școlii, „Simulation des plaidoiries devant la

Cour européenne des Droits de l'Homme”. Reuniunea s-a desfășurat în Franța, la Villefranche de Roueque, având ca temă *Migranții*.

„Eux, c'est nous” (Ei suntem noi) a fost motto-ul acestei întâlniri, în care profesorii nostri coordonatori ne-au propus să discutăm despre migrație, despre drepturile migranților, dar și despre dificultățile extreme cu care aceștia se confruntă.

Trebuie să spun de la bun început că a fost o experiență cu adevărat unică, pe care, dacă aș mai avea ocazia,

aș repeta-o de 1000 de ori! Am cunoscut oameni noi din diferite țări, am comunicat, mi-am exersat cunoștințele de limba engleză și franceză și am învățat o nouă limbă,

„erasmeza”. Am învățat să lucrăm rapid în echipe și să ne prezentăm proiectele. Ne-am distrat, am explorat orașul împreună, am cumpărat suveniruri, am admirat arhitectura gotică, impresionantă a clădirilor, am schimbat impresii, am legat prietenii.

Printre activitățile proiectului (desfășurate la *Liceul Beauregard*), aș aminti pe cele care mi-au plăcut cel mai mult.

La atelierul „Ce poate spune o fotografie?” am descoperit, prin

intermediul imaginilor, poveștile de viață dramatice ale emigranților, am identificat drepturile care le sunt încălcate și am căutat soluții pentru fiecare dintre situații.

Filmul „The Old Oak” ne-a confruntat cu o poveste reală despre discriminare și stereotipuri, despre refuzul unei comunități de a-i accepta și de a-i înțelege pe alții, despre respingere și ură, dar și despre puterea exemplului personal. După vizionarea filmului, elevii au fost încurajați să se pună în pielea personajelor și să discute despre situații de discriminare trăite sau auzite.

Mi-a plăcut și provocarea de a continua o scurtă poveste de benzi desenate despre un copil care

pleacă din țara natală, forțat de sărăcie, pe mare, într-o barcă supraaglomerată, în căutarea unei vieți liniștite într-o altă țară. Ebo are parte de experiențe-limită, este la un pas de moarte, este umilit, dar speră că destinul îi va fi favorabil. Fiecare grupă de elevi a gândit un scenariu și a desenat o variantă - mai tristă sau mai optimistă - a poveștii lui Ebo, care începuse atât de dureros.

“AM ÎNVĂȚAT O NOUĂ LIMBĂ, «ERASMEZA»”

Punctul culminant al săptămânii a fost concursul de pledoarii în fața unui juriu format din profesori și juriști, la Primăria orașului, într-o atmosferă solemnă. Miza? Să devenim avocați pentru o zi și să respectăm toate condițiile unui proces juridic. Deși eram

sigură pe mine, emoțiile s-au simțit. Toată pregătirea de dinainte m-a ajutat. Sunt mândră că am reușit să obțin premiul pentru cea mai bună pledoarie a avocatului reclamantului, iar colegul meu, Șerban Boanță, premiul pentru cea mai bună prezentare a cazului. Sentimentul de satisfacție la primirea premiului este indescritibil!

E adevărat că printre toate cele bune, au fost și mici greutăți, dar le-am luat ca parte a acestei experiențe incomparabile. Sunt foarte multe lucruri de zis, pe unele nici nu aș ști să le descriu în cuvinte, dar știu sigur că e o experiență care merită încercată. Am descoperit în mine abilități și noi calități care mi-au fost de folos pe parcursul săptămânii în Franța. Programul la care am luat parte, cu tot ce am învățat, constituie

“O experiență cu adevărat unică, pe care, dacă aș mai avea ocazia, aș repeta-o de 1000 de ori!”

o oportunitate pentru viitorul meu.

Le mulțumim profesoarelor
noastre care ne-au ghidat în

“DEȘI ERAM
'SIGURĂ
PE MINE,
EMOȚIILE
Ș-AU
SIMȚIT.”

aceasta experiență minunată,
doamna Teodora Buică și
doamna Geanina Cormoș!

Erasmus este calea de a afla mai
multe lucruri despre tine și despre
lumea din jurul tău, așa că nu o rata!

“Erasmus este calea
de a afla mai multe
lucruri despre tine”

“Am descoperit în

mine abilități și noi
calități”

ȘI NOI SUNTEM AMBASADORI JUNIORI!

de elev Ambasador junior Daniela Buia, 10B

Colegiul Tehnic „Carol I” este implicat în Programul EPAS (Școli-ambasador ale Parlamentului European). Ca Ambasador Junior am oportunitatea de a participa la activități de formare și informare despre UE, instituțiile și valorile democratice europene. Am aflat lucruri cu totul noi pentru noi referitoare la activitatea Parlamentului European. Am înțeles cu adevărat importanța votului și oportunitățile pe care le avem ca cetățeni în Uniunea europeană. Activitățile de formare ne-au fost oferite de către profesorii

coordonatori, ambasadori seniori și de către Casa Europa, instituție care ne-a facilitat accesul la informațiile necesare despre tot spațiul U.E. Activitățile de formare au fost educative și interactive, cele mai notabile fiind:

- Joc educativ și interactiv - simularea activității unui europarlamentar despre procesul legislativ;
- Prezentare de informații legate de dezvoltarea în carieră: site-uri oficiale de recrutare/locuri de muncă în U.E, programe de studiu și călătorie pe care le oferă U.E tinerilor, modelul Europass de

CV, canale educative ce promovează valorile U.E, care pot fi ușor urmărite de către tineri dar și alte informații esențiale precum statistici legate de țările U.E, informații generale despre

“AM ÎNȚELES
CU ADEVĂRAT
IMPORTANȚA
VOTULUI”

U.E, aderarea României la U.E.

→ Prezentare interactivă - am fost solicitați să răspundem la diferite întrebări despre subiectele discutate și expunerea opiniilor personale cu privire la diferitele

“Ambasador junior
la mine în școală”

“Ambasador junior la mine acasă”

drepturi ale cetățenilor europeni. Pe lângă activitățile de formare, ne-am implicat în sesiunile de informare despre funcționarea Uniunii Europene, instituțiile Parlamentului European, valorile sale și importanța participării la

informații cei apropiați (părinți, bunici, rude, prieteni) despre m-a ajutat să îmi formez un punct de vedere mai clar despre U.E, prin folosirea materialelor media și prin jocuri educative; Uniunea Europeană și să fiu la 2. „Ambasador junior la mine în școală”: informarea colegiilor de spațiul U.E. De asemenea, m-a ajutat să am mai multă încrederea

vor la alegerile europarlamentare. Aceste sesiuni de informare sunt parte din campaniile: 1. „Ambasador junior la mine acasă”: activitate în care i-am

media și/sau prezentări PowerPoint create pentru această activitate; 3. „Pro și Contra participării tinerilor la alegerile europarlamentare 2024” .

în mine, să îmi formez și să-mi exprim opiniile proprii, să comunic și să lucrez eficient în echipă!

PROIECT DE TEATRU: MULTI-EUL MEU

de elev Maria Alexandra Vlad, 9B

Multi-eul meu este un proiect cultural creat de Centrul Cultural European pentru Educație prin Artă și Cultură EDU-ART, desfășurat în 5 licee din București (printre care și al nostru).

Într-o bună zi de septembrie, ni s-a propus să participăm la o preselecție pentru alegerea unui grup de elevi care urma să lucreze cu actori, regizori, scenariști. Am acceptat imediat. În cea mai mare parte, motivația de a participa la preselecții a venit din dorința de a descoperi artistul din mine.

Tema proiectului a fost aducerea la cunoștință a problemelor cele mai grave ale ultimelor generații, cum ar fi dependența de droguri, de tutun, de energizante, singurătatea, violența, bullying-ul.

Fiind prima oară pe scena școlii,

m-a copleșit o stare de anxietate (Doamne, toți colegii mei sunt aici și mă privesc! Și profesorii! O să țin minte cuvintele? O să mă descurc?). Ei bine, m-am descurcat. Am reușit să prezint monologul până la final.

“DIN DORINȚA DE A DESCOPERI ARTISTUL DIN MINE”

Până la spectacolul de pe 7 noiembrie, însă, am avut câteva săptămâni de cursuri și repetiții. Programul a fost flexibil și interactiv, dar intens: mergeam de minimum două ori pe săptămână, uneori și în weekend. Am avut profesori de canto, coregrafie, actorie și scenaristică. În mare parte, profesorii au fost preocupați să ne învețe mișcări de dans și

mișcare scenică, ne-au învățat cum să atingem cu vocea anumite note, ne-au pregătit pentru momentul de pe scenă perfecționându-mi dicția, atenția și concentrarea, m-au încurajat să fiu creativă și spontană, să improvizez, să nu mă pierd. Cel mai mult mi-au plăcut colegii, determinarea profesorilor de a ne ajuta, munca în echipă. Să nu uit! Am lucrat împreună cu Cerasela, Natalia, Luiza și Dana, colegi de liceu.

Subiectul monologului meu a fost efectul drogurilor asupra oamenilor. Am pus subiectul într-o poveste cu efect emoțional, încercând să arăt că drogurile îi schimbă în rău pe cei care se lasă tentați, că le pun în pericol sănătatea, că îi înstrăinează de toți cei dragi, îiucid sau îi fac să ucidă.

Faptul că sala m-a ascultat cu atenție a fost o mare mulțumire pentru mine: povestea pe care o gândisem și o jucasem pe scenă și-a atins scopul.

În plus, am învățat cum să învăț,
am aflat tehnici de memorare, am
prins mai multă încredere în mine.

Recomand cursurile de genul
acesta pentru că îți deschid o
lume pe care nu o regăsești
nicăieri: scena cu emoțiile ei, cu
experiențele ei, cu oamenii talentați,
creativi, open-mind și dedicați.

“Am învățat cum să

”
învăț”

“M-au incurajat
să fiu creativă și
spontană”

CLUBUL DE LECTURĂ LECTURI

MINUNEA de R.J. PALACIO

Prezentare realizată de elevul Matei Petrașu, 9A

Suntem norocoși! Avem o înfățișare normală, suntem întregi, sănătoși și ne putem descurca singuri. V-ați pus vreodată întrebarea: „Ce aş face dacă aş avea un defect fizic vizibil, o malformație care să atragă mereu privirile celor din jur?”. Doar gândul îmi dă un fior rece pe spinare.

Romanul „Minunea” descrie un an din viața lui August, un băiat de 10 ani care s-a născut cu o malformație gravă la față. Este o poveste interesantă, cu un puternic mesaj motivațional. Scrisă într-un limbaj simplu, accesibil, este ușoară și plăcută la citit. Chiar dacă nu este captivantă, ca un roman de aventuri, te face curios și abia aștepti să treci la capitolul următor pentru a afla ce va face, cum va reacționa personajul principal.

Cartea are 8 părți, din care 3 sunt povestite de August, iar 5 aparțin

altor persoane, implicate în viața acestuia.

În prima parte, August (sau Auggie, cum îl alintă familia) se descrie ca un copil normal pe dinăuntru, dar cu o înfățișare ce îi sperie pe ceilalți. Deoarece de la naștere până la vârsta de 10 ani trecuse prin 25 de operații, el nu a mers la școală. A învățat acasă, îndrumat de mama sa, dar clasa a V-a urma să o facă la o școală adevărată.

Părinții l-au dus la școala Beecher, unde l-a cunoscut pe domnul Tushman, directorul, și pe trei dintre viitorii lui colegi de clasă. Unul dintre aceștia, Jack Will, va deveni și va rămâne cel mai bun prieten al său.

În primele zile, toți copiii îl priveau pe furiș și se fereau de el. Treptat, s-au obișnuit cu înfățișarea și prezența lui. S-a împrietenit cu Jack și chiar cu o fată frumoasă, pe nume Summer. Totuși, când și-a serbat ziua de naștere, deși a invitat toată clasa, au participat

doar 5 colegi...

În partea a II-a, Via (Olivia), sora sa, compară familia lor cu universul: August este soarele, mama, tata și ea planetele, iar ceilalți asteroizi și comete. Ea îl consideră pe Auggie un copil normal. L-a îndrăgit și îl iubește atât de mult, încât nu se supără că părinții îi acordă lui toată atenția.

La fel ca August, și ea este în perioada de acomodare, în primul an de liceu. S-a îndepărtat de prietenele ei vechi, Miranda și Ella, și s-a împrietenit cu Eleanor, o fostă colegă din școala primară. Prin ea l-a cunoscut pe Justin, de care s-a și îndrăgostit.

Partea a IV-a este povestită de Jack. El îl consideră pe Auggie un băiat grozav, bun la învățătură, cu care e plăcut să discuți și să îți petreci timpul. Ei devin colegi de echipă pentru un proiect la științe. Deși este presat de ceilalți băieți, incitați de Julian, el nu renunță la prietenia cu August.

(NE)OBLIGATORII

După o serie întreaga de peripeții, August își povestește peripețiile din tabăra organizată în Rezervația Naturală Broarwood. Drumeția printr-o pădure adevărată, masa servită în jurul focului de tabără și bezelele prăjite l-au încântat pe băiat. Într-o seară, când erau la film în aer liber, un grup de băieți mai mari de la o altă școală i-au atacat pe August și pe Jack. În ajutorul lor au venit Amos, Henry și Miles, cei mai buni prieteni ai lui Julian. După întoarcerea din tabără atitudinea tuturor copiilor din școală față de August s-a schimbat total. Îl salutau, vorbeau cu el, nu se mai fereau să îl atingă, îl considerau de-al lor.

La sfârșitul anului școlar, ceremonia de absolvire a fost un moment emoționant. S-au dat premiile pentru rezultate foarte bune la învățătură și pentru alte activități. La final domnul Tushman a acordat medalia Henry Ward Beecher – „pentru elevul care prin puterea

inimii lui a însuflețit cele mai multe inimi” – lui August Pulman. Toată sala s-a ridicat și l-a aplaudat pe băiat.

August este, poate, o minune a creației. Prin forță, curaj și perseverență, el a făcut o minune, a schimbat atitudinea unei colectivități.

OSCAR ȘI TANTI ROZ de ERIC-EMMANUEL SCHMITT

Prezentare realizată de eleva Alina Mitru, 9B

Oscar este un tânăr de doar 10 ani care trăiește într-un spital din cauza unei boli grave. După ce ascultă din greșeală o discuție dintre părinții si doctorul Dusseldorf, Oscar află ceea ce nimeni nu avea curaj să îi spună: că este bolnav de leucemie și că mai are doar câteva săptămâni de trăit. Singura care știa cum să-i intre în grații lui Oscar este Tanti Roz, o infirmieră bătrână care spune lucrurilor pe nume și nascocesc povești care mai de care. Doar ei îi

mărturisește copilul ceea ce simte: „Am impresia, Tanti Roz, că nimeni de aici nu se încumetă să-mi spună că am sa mor.”

În vizitele pe care i le face, tanti Roz îl încântă pe Oscar cu povești din tinerețea sa exotică, de când era luptătoare de wrestling. Tot ea este cea care îl încurajează pe Oscar să îi scrie lui Dumnezeu pentru a nu se mai simți singur. „Povestește-i toate astea lui Dumnezeu în scrisoarea ta și cere-i să-ți facă o vizită”

Spre deosebire de ceilalți copii care aveau o viață întreagă în față și timpul necesar pentru a se bucura

“SĂ OBSERVI
FIECARE ZI ÎN PARTE
ȘI SĂ-ȚI SPUI CĂ
VALOREAZĂ ZECE
ANI.”

de fiecare etapă în parte, lui Oscar îi rămân doar câteva zile de trăit, așa că tanti Roz inventează o poveste prin care să îl ajute pe băiețel să se

bucure de puținul timp rămas:
legenda celor douăsprezece luni
magice. „Ce-ar fi să ne jucăm și
noi de-a cele douăsprezece luni
magice?” propune tanti Roz. „Adică
tu, că eu cu jocurile... Ar trebui deci
ca, începând de azi, să observi fiecare
zi în parte și să-ți spui că valorează
zece ani.”

Astfel, Oscar ajunge să treacă prin
toate stadiile vieții: se îndrăgostește
de Peggy Blue, are parte de primul
sărut, doarme alături de „logodnica”
sa, se căsătorește, are o aventură,
fuge din spital, este părăsit... Toate
acestea în 11 zile, echivalentul a 110
ani. În ultimele zile de viață, Oscar

se simte epuizat, dar își acceptă
sfârșitul: „Dragă Doamne-Doamne,
110 ani. E mult. Cred că încep
să mor.” Ultima scrisoare către
Dumnezeu, la fel de tulburătoare,
este scrisă de Tanti Roz.

Ceea ce m-a impresionat cel mai
mult este mesajul pe care Oscar,
obosit, îl lasă la capătul patului său
de spital: „Numai Dumnezeu are
voie să mă trezească”.

Când ajungi la sfârșitul acestei
cărți răvășitoare îți dai seama că
avem nevoie de cât mai multe Tanti
Roz în lumea acesta. De oameni
care să ajute alți oameni din simpla
dorință de a-i vedea mai fericiți.

Fiecare dintre noi poate face un
bine, oricât de mic.

„O poveste frumoasă până la
lacrimi. Un miracol ascuns între două
coperte.”

ZERO LIMITE de JOE VITALE și DR. IHALEAKALA HEW LEN

Prezentare realizată de elevul
Gabih Alkim Sak-Colareza, 9A

„Zero limite” de Joe Vitale este
cartea care mi-a atras atenția în
timp ce făceam ordine în bibliotecă.
M-a intrigat titlul deoarece nu
înțelegeam cum este posibilă
existența fără limite. Citind cartea,
am deslușit această primă enigmă.

De atunci a rămas recomandarea pe care o fac prietenilor și cunoscuților ori de câte ori aceștia vorbesc despre supărările și neiertările față de cei din jur.

Cartea „Zero Limite” de Joe Vitale introduce cititorilor conceptul de “Ho’oponopono”, o practică veche hawaiană de vindecare, bazată pe iubire, iertare și recunoștință. Autorul împărtășește propria sa călătorie de descoperire a acestei metode și modul în care a transformat vieți prin aplicarea principiilor sale.

Subiectul lucrării este povestea lui Dr. Ihaleakala Hew Len, un terapeut care a folosit Ho’oponopono pentru a vindeca un întreg pavilion de pacienți cu boli mentale fără să-i întâlnească personal. Prin exercițiul cu el și repetarea constantă a frazelor-cheie – „Îmi pare rău”, „Te rog iartă-mă”, „Îți mulțumesc”, „Te iubesc” – Dr. Len a reușit să aducă pace și vindecare în viețile pacienților săi.

Vitale explică cum această metodă nu doar că vindecă pe alții, dar poate fi folosită pentru a îndepărta limitările personale, a atrage prosperitatea și a trăi o viață mai împlinită. „Zero Limite” este o invitație de a lăsa la o parte scepticismul, de a îmbrățișa responsabilitatea personală pentru tot ce apare în viața noastră și de a practica iubirea necondiționată pentru a accesa o stare de pace interioară și libertate absolută.

Cartea oferă, de asemenea, instrucțiuni practice pentru cei care doresc să încorporeze Ho’oponopono în viața lor de zi cu zi, subliniind puterea de transformare a acestui proces simplu, dar profund. Prin intermediul relațiilor personale și al exemplelor de succes, „Zero Limite” încurajează cititorii să depășească propriile bariere și să descopere puterea infinită a iertării și a iubirii.

Un citat care m-a marcat este: *„Ho’oponopono vede fiecare problemă nu ca pe un dezastru, ci ca pe o oportunitate. Problemele sunt doar amintiri recurente ale trecutului, care apar pentru a ne mai da o șansă de a vedea cu ochii dragostei și a acționa bazându-ne pe inspirație”* (Vitale, 2007, p.56).

Folosind metafora computerului, unde amintirile negative sunt comparate cu fișierele pe care le-am mutat în “Recycle Bin” – invizibile la suprafață, dar încă existând undeva în adâncurile sistemului nostru intern, autorul ne oferă o înțelegere profundă despre cum funcționează Ho’oponopono și influența sa asupra vieții noastre. Această practică intenționează să curețe aceste amintiri sau gânduri incorecte din subconștient, urmărind să restabilească o stare de calm și echilibru interior.

Prin Ho’oponopono ne propunem

să eliminăm acele amintiri sau percepții dăunătoare care sunt „îngropate” în noi, asemănător cu modul în care fișierele șterse rămân pe un hard disc, neafișate, dar ocupând spațiu. Obiectivul acestei practici este să ne eliberăm de aceste “resturi” emoționale, redescoperind o stare de armonie interioară și accesând o conștiință clarificată, în care disonanțele interne sunt dizolvate și predomină seninătatea.

În concluzie, scrierea „Zero limite” de Joe Vitale este perfectă pentru învățarea conceptelor de iertare, eliberare, responsabilitate, recunoștință și iubire profundă față de aproapele nostru, prin afirmații simple și detașare.

„Scopul vieții este să fii așezat iarăși în Dragoste, clipă de clipă. Pentru a împlini acest scop, individul trebuie

„PROBLEMELE SUNT DOAR AMINTIRI RECURENTE ALE TRECUTULUI.”

să conștientizeze că este 100% responsabil pentru viața sa, așa cum a creat-o. Trebuie să vadă că gândurile sale îi determină viața așa cum este ea clipă de clipă. Problemele nu sunt persoane, locuri sau situații, ci mai degrabă gânduri ale individului.” (Vitale, 2007, p.151)

FĂURITORUL DE LACRIMI

de ERIN DOOM

Prezentare realizată de eleva
Ana Maria Andreescu, 9A

„Făuritorul de lacrimi” este un roman impresionant despre traumele copilăriei, despre legende înspăimântătoare, despre ostilitate și ură, dar și despre libertate, iubire și despre puterea de a lupta împotriva tuturor dificultăților pentru a-ți realiza visele.

Povestea începe cu Nica, o fetiță dulce și liniștită. Nica trăiește de mică în „Mormânt”, numele orfelinatului în care se spun povești întunecate. Cea mai teribilă dintre povești este despre făuritorul de lacrimi, un vrăjitor cu ochi sticloși, vinovat de toate fricile care sălășluiesc în sufletele oamenilor.

La 17 ani, Nica primește în sfârșit șansa de a trăi într-o familie adevărată.

„Vor să te adopte.

Nu aș fi crezut vreodată că aveam să aud acele cuvinte. Mi-o dorisem atât de mult în copilărie, încât preț de o clipă am avut impresia că adormisem și că visam.

Nimeni nu-i voia pe copiii adolescenți. Nimeni nu-i voia pe cei mari, niciodată, din niciun motiv...Era un fapt stabilit. Era ca la adăpostul de câini: toți voiau cățeluși pentru că erau drăgălași, nevinovați și ușor de dresat; nimeni nu voia câinii care se aflau acolo de-o viață.

M-a luat cu amețeală.

Era un vis. La baza scării m-a întâmpinat o privire blândă: îi aparținea unei doamne puțin mai înaintate în vârstă, care ținea un palton strâns în brațe”.

Însă, din nefericire pentru ea, soții Milligan decid să îl adopte și pe Rigel, un orfan misterios.

Nica și Rigel nu s-au înțeles niciodată, ceea ce face lucrurile să devină dificile. Orfani amândoi și marcați de o copilărie nefericită, cei doi ar fi trebuit să fie acum fericiți, dar Rigel (chipeș și aparent perfect) ascunde un secret și se comportă cu ostilitate față de sora lui. Nica era cât se poate de sigură că băiatul o urăște din cauza unor vechi incidente de la orfelinat, dar oare chiar asta simțea Rigel față de protagonista noastră? Ca și cum relația toxică dintre cei doi nu ar fi fost de ajuns, făuritorul de lacrimi pare a se materializa și le face viața și mai complicată.

Deși foarte amplă (are aproape

600 de pagini), cartea se citește ușor și se adresează adolescenților. O bilă neagră: unele dialoguri sunt artificiale și mi s-a părut că scenele și descrierile se mai repetă. Una peste alta, este o lectură interesantă și are ingredientele necesare care să te țină în priză până la ultima pagină.

SOLITAIRE

de ALICE

OSEMAN

Prezentare realizată de
eleva Rianna Afloarei, 9A

„Solitaire” is a book written by Alice Oseman, an author that tends to write in the first person, putting the reader right into the action and in the character’s mind, creating a bound with the main viewpoint and with the world that surrounds the being whose shoes they are wearing.

SOLITAIRE refers to any of various card games played by one person, the object of which is to use up all ones cards by forming particular arrangements and sequences. The title can be interpreted in two ways. The first way you can interpret the

title is the direct meaning, which is the game. The second way you can interpret the title is the behavior of someone that's engaged in the game. Card games are social activities. Someone that would prefer such game would give the impression of a deep wish of isolation, an intentional break-up from the surrounding world.

This story can be categorized as a realistic novel.

of admiration towards a character named Michael Holden, who appears at the beginning of the book as a silly and kind of an out a place guy that never really seems to fit in, that slowly turns, in Tori eyes, into a young and tortured soul, being dragged down by its own fears and anger, that still manages to present himself as a strong and resilient well-mannered gentlemen.

this book with an open mind as it exposes you to more modern styles of life and mental health issues, but I think there is something for everyone in this book.

It's a comforting book with well thought out characters that are loveable and relatable in a lot of sense.

The book is not long, and it's spread out in short chapters that get more interesting as you learn to love the characters and the space that surrounds them. The novel has a lot of Easter-eggs and interesting references that may make you associate yourself with the world in which the book places you in.

A first realistic trait is the presence of complex characters that are put in lifelike situations. Through the main character we are exposed to people's behaviors and the way the social environment affects them.

Tori, the main character that is a 16 year old girl, shows us through her point of view how her brother, Charlie, is affected by the bullying that's going on in his high-school, thus making him struggle with his mental health and warning his sister of her self-destructive behaviors.

A second realistic trait is the well described places and behaviors. Our main character tends to lead with their eyes, she observes the clothes of other individuals and explains in detail their body-language and style, more than often judging someone's character by their outfits. This is showed in multiple sequences but throughout the narrative thread her direct judgement turns into some kind

The theme is the search for a meaning in a world that feels disconnected and unfulfilling. Sub-themes are family, school life, teenage-hood, love, change, disillusionment.

This book is an amazingly written novel that has a bunch of twists that keep the reader on their toes. The way Alice Oseman writes are so easy to read and understand that makes the book a serene experience.

The story line is engaging and relatable, putting you in the mind of a teenager that's experiencing change and at the same time love, a soft calm and innocent love between an angry soul (Michael Holden) and a pining being (Tori Springs), searching the earth only to find the other in the light of a self-righteous fire that tied one's wish to a window of reality.

I personally believe this book is an outstanding book to read. It is also true that you have to go into

CLUBUL DE ISTORIE

Nașterea lui Avram Iancu, în 1824, se pare că nu a fost înregistrată,

În preajma izbucnirii revoluției pașoptiste, făcea parte din elita intelectualității românești transilvănene care lupta pentru

„FRUNZĂ VERDE DE DÂRMOZ,
OM CA IANCU N-A MAI FOST
DE VOINIC ȘI DE FRUMOS,
C-A PUS IOBĂGIA JOS.”

AVRAM IANCU

de elev Robert Gabriel Butnariu-Mănoiu, 10B

deoarece familiile unde existau doi născuți băieți, erau obligate să trimită pe unul dintre ei ca oștean în slujba armatei austriece, potrivit legilor de pe atunci. Se stie doar că „s-a născut pe vremea cireșelor” și de aici concluzia ca luna nașterii sale ar fi iunie.

Tatăl său se numea Alexandru Iancu și a fost pădurar, apoi jude comunal, iar mama se numea Maria și era o femeie mică de statură, harnică și înțeleaptă. Chiar dacă nu aveau origini nobile, părinții lui Avram Iancu (cum i se spunea), au hotărât ca trebuie să fie un om cu carte. Primii ani de școală îi face la Vidra și Câmpeni, clasele elementare la Abrud, gimnaziul inferior la Zlatna, iar cel superior și Facultatea de Drept le face la Cluj.

A fost un elev eminent, care era simpatizat atât de colegi, cât și de profesori. Materiile preferate erau matematica și istoria. Chiar dacă a fost un student eminent, nu a putut profesa ca avocat deoarece nu era nobil.

emancipare socială și națională. Iubirea față de neam și de țară îl face să-și exprime dezacordul față de politicile acelor vremuri, care nedreptățeau românii.

Astfel, Avram Iancu își exprimă dezacordul față de moțiunea votată la 15 martie 1848, la Budapesta, care era potrivnică poporului român majoritar din Transilvania și care prevedea unirea forțată a acestei provincii cu Ungaria. Este un militant pentru desființarea iobăgiei – legării de glie a țăranilor – din Transilvania și pentru respectarea libertăților naționale ale românilor.

În urma votării Dietei de la Cluj, forțele revoluționare române și maghiare se separă, iar țăranimea din Transilvania se ridică la luptă pentru rezolvarea problemelor naționale și sociale. Situația s-a agravat în Transilvania, după anexarea la Ungaria și după ce guvernatorul Teleki a trecut imediat la măsuri dure împotriva

românilor. De aceea s-a hotărât la 30 aprilie 1848 organizarea la Blaj, în perioada 3-15 mai, a unei Mari Adunări Naționale.

Adunarea Națională de la Blaj a fost o adunare a românilor din Transilvania, care a avut loc în data de 15 mai 1848 în timpul Revoluției Române de la 1848, cu participarea a 30.000-40.000 de persoane. Proclamația adoptată la Blaj cerea împăratului Ferdinand I al Austriei desființarea iobăgiei, libertatea tiparului, înființarea unor instituții de învățământ în limba română. S-a întocmit o petiție care a fost trimisă la Viena prin episcopul Andrei Șaguna. La adunare au participat și revoluționari din Moldova – Alecu Russo, Alexandru Ioan Cuza, dar și Dimitrie Brătianu din Țara Românească, precum și transilvăneni stabiliți în Muntenia – A.T. Laurian, I. Maiorescu, Aaron Florian.

În timpul Revoluției pașoptiste, Avram Iancu a fost conducătorul

„Unicul dor al vieții mele e să-mi văd Națiunea mea fericită”

politice. La stăruințele lui Nicolae Bălcescu, Avram Iancu se angaja să nu atace armata maghiară, iar Kossuth publică decretul privind încetarea luptelor dintre maghiari și români. Era prea târziu, pentru că între 1 și 13 august 1849 armata maghiară capitula la Șiria, iar românii au fost obligați de comandantul armatei austriece să depună armele.

După înfrângerea revoluției, la 13 august 1849, bolnav și trist că nu și-a văzut îndeplinită dorința de a scăpa țăranii de abuzurile Habsburgilor, Avram Iancu se retrage printre moșii lui dragi, în Munții Apuseni. Acolo, realizează o nouă organizare civilă a zonei.

Cuprins parcă de o premoniție, își scrie testamentul „Ultima mea voință”: „Unicul dor al vieții mele e să-mi văd Națiunea mea fericită, pentru care după puteri am și lucrat până acum, durere fără mult succes, ba tocma acum cu întristare văd, că speranțele mele și jertfa adusă se prefac în nimica.”

A murit la 10 septembrie 1872, fiind înmormântat la cimitirul din satul Țebea, lângă gorunul lui Horea, conform dorinței sale testamentare. Astfel, Avram Iancu a fost un erou cu destin trist.

cetelor înarmate de țăranii și mineri din Munții Apuseni, cu ajutorul cărora a organizat apărarea în acea zonă. A respins multe atacuri ale armatei maghiare care erau superioare atât ca număr cât și ca armament, câștigându-și astfel numele de „Crăișorul munților”.

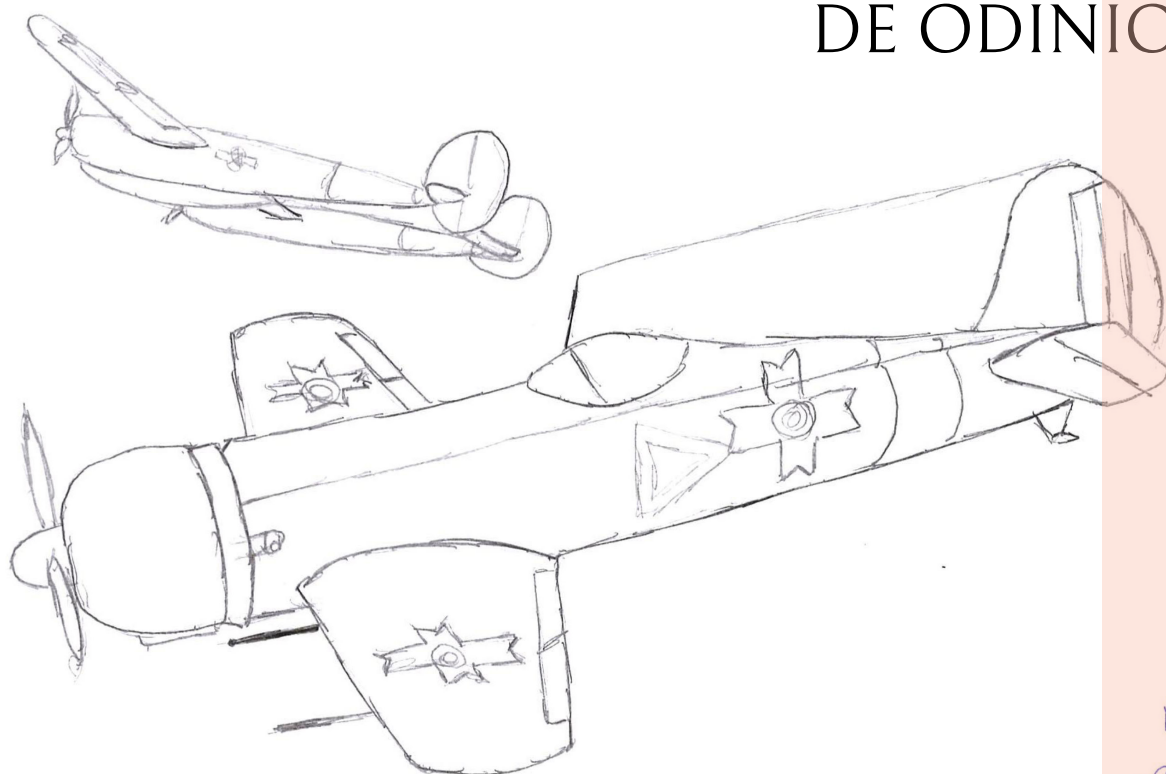
O persoană importantă în viața sa se pare că a fost Johanna Farkas, o tânără maghiară din Abrud, care i-a salvat viața în mai 1848, datorită faptului că l-a înștiințat de sosirea trupelor revoluționare maghiare și astfel Avram a putut

părăsi la timp locația. Johanna a putut să-l prevină asupra pericolului, deoarece tatăl ei, care era preot și avocat în Abrud, aflase de sosirea forțelor revoluționare maghiare în zonă. Avram Iancu a părăsit la timp Abrudul și s-a îndreptat către Câmpeni, de unde a organizat o contraofensivă împotriva lui Hatvani, conducătorul forțelor revoluționare maghiare.

La 16-28 iulie 1849, Parlamentul maghiar a votat Legea naționalităților, prin care românii din Transilvania primeau drepturi

PE URMELE TRECUTULUI

ARME, FIGURI SI UNIFORME MILITARE
DE ODINIOARĂ

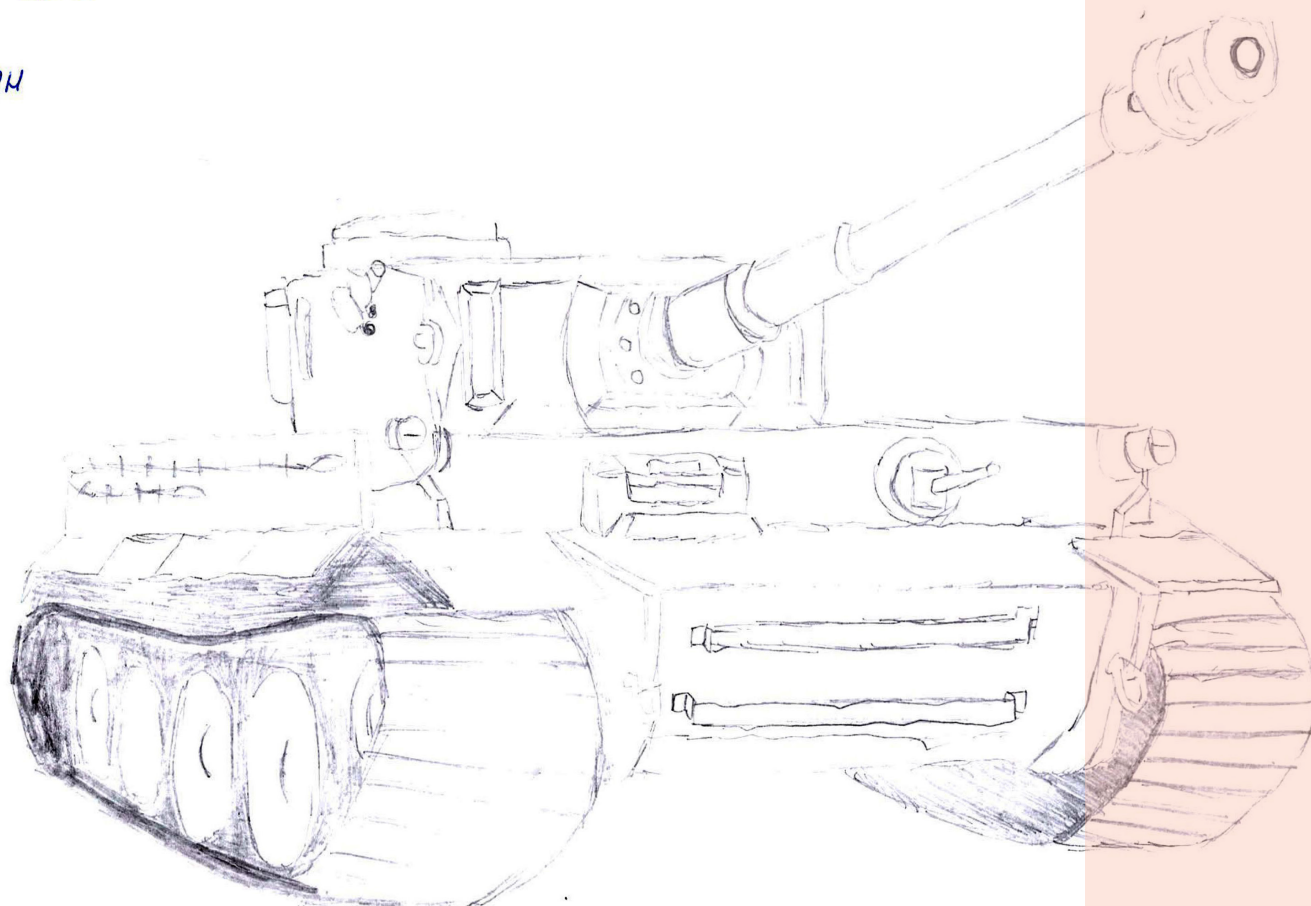
I.A.R 80

Andrei Mihai Valentin
Clasa a IX-a B

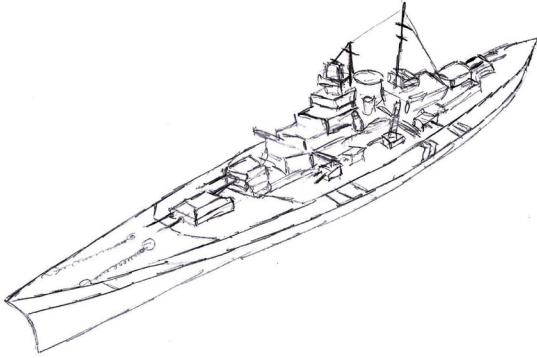
CIAPĂ CRISTIAN

9B

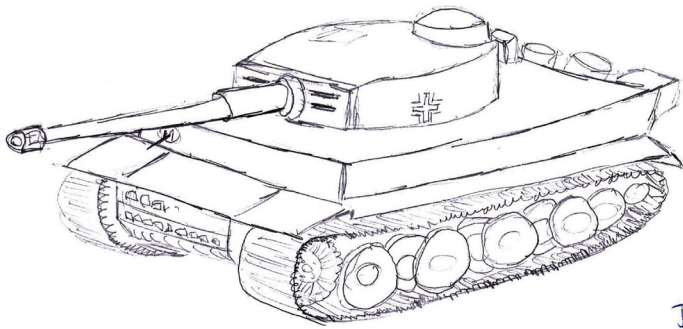
TIGER 74

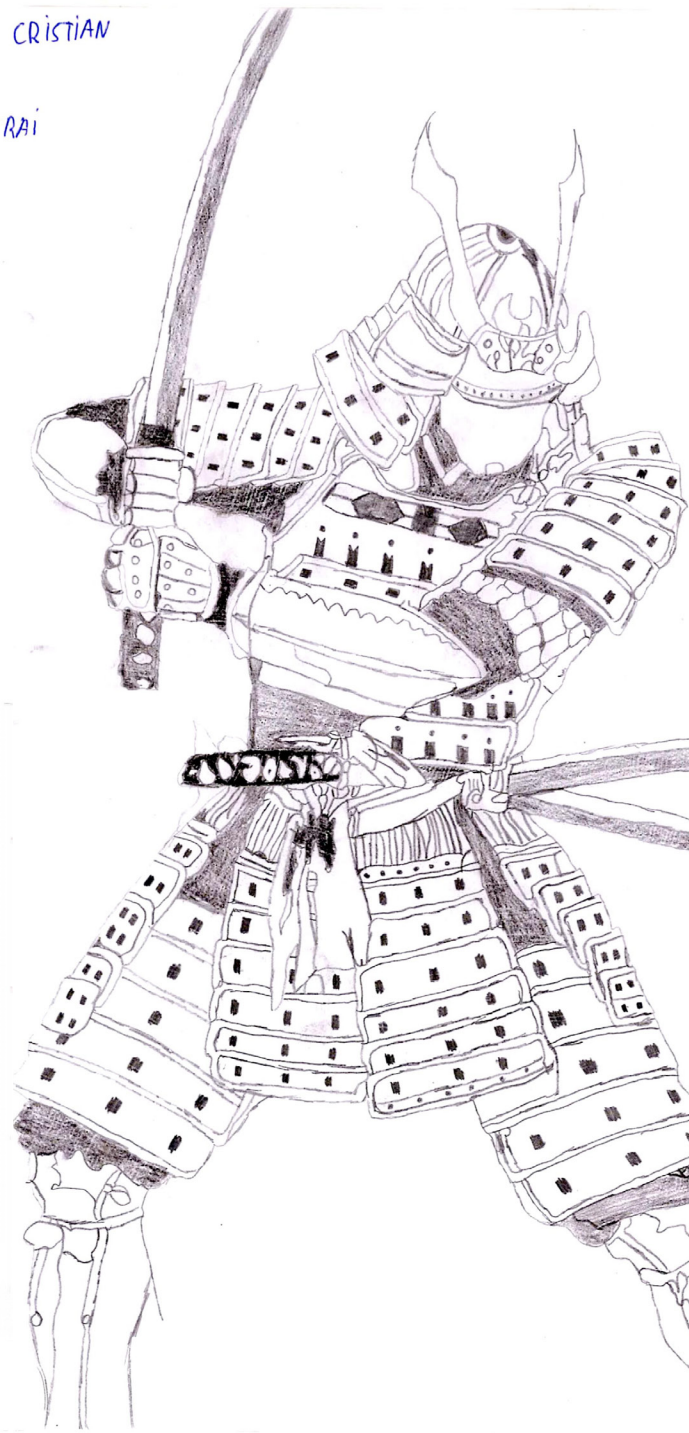
CLAPA CRISTIAN
9B
SAMURAI

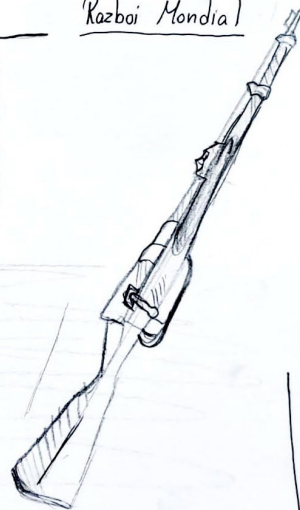
Bismarck
Andrei Mihai Valentin
Clasa a IX-a B

Tiger I
Andrei Mihai Valentin
Clasa a IX-a B

Uniformele Armatei Române
în Primul
Război Mondial

Carabină Steyr Mannlicher
M.1905

EXPERIENȚE PARANORMALE SUPERSTIȚIILE ÎN LUMEA MODERNĂ

de elev Ariana Stărică, 9A

Din cele mai vechi timpuri, am căutat motive care să ne justifice eșecurile, explicații pentru ce era de neînțeles, leacuri și soluții. Tatonând într-o lume imprezvizibilă și deseori amenințătoare, oamenii au inventat un număr impresionant de superstiții, credințe, practici și ritualuri.

Ce sunt superstițiile? Antropologii și etnologii leagă superstițiile de o gândire mitico-magică, fără niciun temei științific. Majoritatea practicilor și a credințelor superstițioase aveau rolul de a asigura indivizilor un viitor fără probleme, deci *un destin favorabil*. Respectând strict regulile și interdicțiile, oamenii sperau să țină la distanță ghinionul și să atragă norocul. De exemplu, omul superstițios nu se întorcea niciodată din drum pentru că acest lucru putea să îi aducă nenorocire. Se credea că sarea vărsată pe jos ducea la ceartă și despărțire. Fetele care voiau să se căsătorească nu stăteau niciodată la colțul mesei și în niciun caz nu aruncau gunoiul din casă

după asfințitul soarelui. Credința legată de încărcătura negativă a numărului 13 este atât de mare, încât unele clădiri nu au etajul 13...

Deși astăzi acea gândire magică a dispărut, multe dintre superstiții sunt încă prezente în gândirea colectivă. Cu alte cuvinte, nu cred că există mulți oameni care să spună cu mâna pe inimă că nu au nicio superstiție.

Ceea ce mi se pare foarte interesant este că multe dintre credințele cele mai cunoscute se regăsesc în culturile foarte multor popoare. Superstiția cu pisica neagra care aduce ghinion când îți taie calea este răspândită în toată Europa. Când cineva povestește ceva și cel prezent strănută, e semn că povestea e adevărată. Zbaterea pleoapei de la ochiul drept anunță un eveniment fericit, iar cea a ochiului stâng – unul nedorit. E bine să fii atent când îți ții urechile sau când sughiți – e clar că cineva vorbește despre tine. Toate aceste convingeri există încă din Antichitate și au supraviețuit timpului până în zilele noastre.

În cultura americană, termenul de superstiție include toate acele „pseudostiințe”, dintre care amintesc aici astrologia (Cine nu a auzit astăzi de zodii? Chiar dacă nu credem, tot suntem atenți la horoscop), magia, spiritismul, practicile orientale (precum feng shui), dar și elemente paranormale (stafii, vampiri etc).

În cultura noastră, superstițiile au un caracter pașnic și protector. La șezătoare sau la cârciumă, oamenii transmiteau din generație în generație sute de superstiții care să îi ferească de rău și să le aducă prosperitate și noroc. Aceste credințe au existat atât timp cât oamenii, lipsiți de educație științifică, au păstrat o gândire magică, în care orice explicație este posibilă.

Totuși, pentru noile generații, credințele și superstițiile au început să aibă din ce în ce mai puțină credibilitate.

Pentru a scrie acest articol, am distribuit colegilor mei de liceu un chestionar, întrebându-i dacă cred în superstiții, în vrăjitorie, în divinație și în vise prevestitoare, cerându-le câteva exemple de superstiții pe

care le cunosc. Am primit mai bine de o sută de răspunsuri, unele laconice (genul acela, „îl completez ca să scap de el”), altele interesante și bine argumentate. 3 din 10 elevi nu cred în practici oculte (vrăjitorie, astrologie, viața de după moarte și orice este legat de supranatural). Cei mai mulți

„RESPECTÂND STRICT REGULILE ȘI INTERDICȚIILE, OAMENII SPERAU SĂ ȚINĂ LA DISTANȚĂ GHINIONUL”

susțin că există explicații științifice pentru orice lucru din viața noastră „*Eu personal nu cred în magie, dar majoritatea oamenilor care cred în superstiții au fost crescuți*

în familii care încurajau genul acesta de gândire”, „*Superstițiile sunt atribuirea unui motiv pentru o întâmplare inexplicabilă, e aceeași chestie ca un zvon*”.

De partea opusă, există elevi care păstrează interesul și credința în asemenea chestiuni. Unii dintre aceștia chiar se identifică ca practicanți de ritualuri laice/păgâne cum ar fi citirea în cărți de tarot și consideră că astrologia are un rol decisiv în determinarea destinului nostru „*Cred, pentru că la multe persoane pe care le cunosc li se potrivesc acele caracteristici specifice zodiei respective*”. 70% din adolescenții pe care i-am întrebat cred că deochiul și visele prevestitoare sunt cât se poate de adevărate.

Cele mai cunoscute superstiții pe care le-au precizat colegii mei au legătură cu belșugul material și cu viața amoroasă „*Dacă îți dai cu mătura peste picioare, nu te mai măriți.*”, „*Să mănânci 12 boabe de struguri de Anul Nou pentru a-ți găsi jumătatea*”, „*Dacă te mănâncă palma dreaptă o să primești bani, iar dacă te mănâncă palma stângă va trebui să dai bani*”. Cel mai mult cred în superstiții și le respectă în momente de criză. Aproximativ 30% din elevi cred în superstiții când sunt bolnavi, 14,5% când au de susținut un examen și 9,2% atunci când pleacă într-o călătorie.

Am făcut un clasament al superstițiilor pe care colegii mei le-au considerat de neignorat, acestea fiind următoarele: „*Trebuie să ai bani în buzunar de*

„Eu personal nu cred în
magie”

Anul Nou pentru belșug”, „Pisicile negre aduc ghinion” și „Dacă îți pui busuioc sub pernă în noaptea de Sfântul Andrei, îți vei visa alesul”.

„SUPERSTIȚIILE AU UN CARACTER PAȘNIC ȘI PROTECTOR”

Ei consideră că aceste credințe au luat naștere fie din dorința oamenilor de a atrage binele de partea lor, fie din ignoranță: *„Consider că superstițiile au apărut ca să ofere un anumit control asupra acțiunilor de zi cu zi, punând persoanele care sunt superstițioase să fie mereu atente ca să nu «îndeplinească» vreo superstiție negativă. În schimb, superstițiile bune pot da unor oameni un mod de a avea încredere și liniște atunci când aceștia îndeplinesc o superstiție pozitivă”, „Cred că superstițiile sunt interesante și ar fi putut apărea pe lume, mai mult sau mai puțin în glumă, datorita unor adulți care încercau să justifice elemente lipsite de logică din situații recurente”, „O lipsă de cultură la oameni”.*

Eu, de exemplu, am crescut cu credința în foarte multe superstiții despre sufletul uman. Una dintre acestea este aceea că, după înmormântarea unei persoane dragi, timp de 3 zile sufletul acestuia păzește casa, de aceea trebuie lăsată afară, la colțul casei, o strachină cu apă și una cu sare. Acest lucru a fost practicat

în familia mea dintotdeauna și s-a pus mare preț pe împăcarea sufletelor celor dragi cu moartea.

Chiar dacă astăzi nu mai suntem chiar atât de convinși de eficacitatea sau adevărul tuturor practicilor, credințelor și superstițiilor, ele rămân o parte importantă din viața noastră de zi cu zi, fiind bine înrădăcinate în cultura noastră.

PISICILE
NEGRE ADUC
GHINION

BANI ÎN
BUZUNAR DE
ANUL NOU
PENTRU BELȘUG

DACĂ TE
MÂNÂNCĂ PALMA
STÂNGĂ VA TREBUI
SĂ DAI BANI

DACĂ TE
MÂNÂNCĂ
PALMA DREAPTĂ
O SĂ PRIMEȘTI
BANI

POVEȘTI DINTR-O ALTĂ DIMENSIUNE CASA BÂNTUITĂ

de eleva Aniela Sabina Irina Ilie, 12A

Sunt singură acasă și sunt plictisită. Familia mea a plecat la o petrecere organizată de unchiul meu. Având în vedere ca este weekend, decid să mă uit la emisiunea mea favorită, numită Ghost Adventures. Emisiunea este despre o echipă de investigatori ai paranormalului care merg în diferite locații știute a fi bântuite. Timpul a trecut rapid și este deja ora 1 dimineața. Sunt obosită, iar ochii mă ustură de la lumina laptop-ului, dar îmi zic că hai, mai merge un episod. Episodul începe cu momentul în care echipa ajunge la o casa bântuită. Exact când investigatorii intră în casă, aud pe cineva strigându-mă. Pun filmul pe pauză crezând că familia s-a întors, căci vocea semăna cu a mamei. Aștept să mă

cheme din nou, dar nu aud nimic. „Mi-am imaginat”, îmi zic și pornesc iar episodul. Trec câteva minute și vocea se aude pentru a doua oară. De data asta îmi fac curaj să investighez. Ies din cameră și, cunoscându-mi casa, merg prin întuneric până în sufragerie. Desigur că nu este nimeni acasă, dar inima îmi bate foarte tare și simt cum mi se face un gol în stomac. Stând în mijlocul sufrageriei, îmi aud numele încă o dată, acum venind dinspre bucătărie. Îngheț complet pentru câteva secunde. „Ce fac? Fug sau intru în bucătărie?”

Panica mă paralizează când aud ușa scârțâind, semn că se deschide. Când în sfârșit mă pot mișca, primul meu instinct este să fug, însă ceva mă îndeamnă să intru în bucătărie. Mă apropii încet,

respirând tot mai greu și cu palmele transpirate. Aștept, într-o beznă totală, următorul zgomot. Tăcere. Mă reped pe terasă și încerc să trag ușa după mine, dar nu apuc, căci ușa mi se trânteste în nas.

„CE FAC? FUG SAU INTRU ÎN BUCĂTĂRIE?”

...Înainte să spuneți că era vântul care a trântit ușa, trebuie să știți ceva: era luna august, iar afară nu se simțea nicio adiere de vânt. Cu inima cât un purice, m-am dus să dorm la vecini.

LUPTA PENTRU VIAȚĂ

de eleva Sabina Elena Marin, 12A

In sfârșit e vineri, mă gândesc. Mă uit la ceas din două în două minute, că poate așa trece timpul mai repede.

După ore trebuie să ajung la sală ca să mă pregătesc înainte de meciul final cu cea mai bună boxerită din State. Visez la premiul cu care mi-aș putea cumpăra o casă cu câine și grădină cu tot. Dar eu voi folosi banii pentru tratamentul bunicii, bolnavă de leucemie. Pentru ea aș face orice, chiar și să sparg niște capete. În fiecare săptămână starea bunicii se agravează, iar eu strâng pentru ea fiecare bănuț câștigat. La sfârșitul lunii este programată pentru transplantul de măduvă și sper din tot sufletul să se facă bine, pentru că doar ea mi-a mai rămas. Părinții mei au murit într-un accident de mașină când se întorceau de la aniversarea căsniciei lor de 10 ani. Aveam atunci 6 ani, iar bunica m-a luat în grija ei și mi-a alinat rănilor. Acum am 17 ani și eu sunt cea care cauzează răni, însă doar în ring sau dacă vecinul meu, Ryan, mă calcă pe nervi. Își îngrijește părul mai ceva ca o fată și, mereu când îi atrag atenția, îmi răspunde că „fetele se uită mai întâi la păr”. Doamne, ce l-aș tunde în somn!

Se aude clopoțelul. O tulesc spre sală. Sincer, mi-e frică puțin de eșec, deoarece viața bunicii depinde de acest meci. Ajung la sală și se pare că sunt așteptată de antrenorul meu, Mike, fix la intrare. Pare îngrijorat. De când am ajuns în finală, îmi tot spune să fiu atentă în ring pentru că boxerita cu care mă voi lupta joacă foarte dur. „O să mă descurc”, închei eu discuția de fiecare dată. Urăsc când cineva nu are încredere în ceea ce pot face. Când ajung în vestiar, îmi pun echipamentul și fac câteva flotări și abdomene. Mai sunt câteva minute până să înceapă meciul, așa că o sun pe bunica să îi spun că o iubesc și să îi amintesc să își ia pastilele după ce mănâncă. După ce închid, antrenorul îmi pune mănușile de box și mă bate pe umăr, încurajându-mă.

„EU VOI
FOLOSI BANII
PENTRU
TRATAMENTUL
BUNICII”

Intru în ring. Suporterii îmi strică numele: „Astrid! Astrid!”. Simt valuri de energie care mă învăluie

și îmi dau putere. În colțul opus al ringului mă așteaptă adversara mea, Samantha aka Viper. Rânjetul ei nu prevestește nimic bun. Mergem în centru, lângă arbitru. Ne salutăm și ne ridicăm garda. Pumnul meu drept se îndreaptă spre maxilarul ei, dar ea îl evită. Încearcă să mă lovească în stomac; îi barez lovitura. Ne învârtim una în jurul celeilalte, calculându-ne următoarea mișcare și încercând să ne găsim locurile vulnerabile. Din ce mi-a spus Mike, punctul ei slab este mâna stângă, din cauză că s-a accidentat la un meci din Santa Monica, așa că mai întâi am să o obolesc înainte să o atac. Într-un moment de neatenție primesc un pumn direct în obrazul stâng. Mici firisoare de sânge îmi curg din buză pe barbă. Ridic garda simțindu-mi obrazul pulsând de durere. Încearcă să mă lovească din nou, dar mă feresc la fix și îi aplic un uppercut. O bag într-un colț și dau lovituri peste lovituri în coaste până când ea își adună puterile și mă lovește în ceafă. Năucită de lovitură, mă dau câțiva pași în spate. Sam profită de situație. Îmi dă un pumn în ochi și unul în coaste, trimițându-mă pe podeaua ringului. Se pune pe mine și mă lovește cu furie în brațe, stomac și

picioare. Nu-mi mai simt corpul. Durerea mi-a amorțit carnea. Aud în îndepărtare numărătoarea. Trebuie să mă ridic. Trebuie să o salvez pe bunica. Nu pot să o dezamăgesc. Mă forțez să-mi revin... cu chipul bunicii în minte, pregătind faimoasele ei fursecuri cu ciocolată. Mă ridic în picioare și nici musca nu mai mișcă. Pumnul meu zboară în maxilarul lui Viper și o trimite la câțiva pași distanță de mine. Adrenalina îmi curge prin vene. Nu are timp să reacționeze pentru că îi aplic un croșeu de stâng în plex și un croșeu de dreapta în coaste. Cade la pământ. Arbitrul începe numărătoarea. Unu, doi, trei, patru, cinci... Zece! Viper zace pe sol, nemișcată. Lumea începe să mă aclame. Antrenorul sare în ring să mă îmbrățișeze. Lacrimi de fericire îmi curg pe obraji.

Când ajung acasă, bunica mai că își face cruce când îmi vede fața cu mai multe nuanțe de mov. Îi spun fericită că va putea face transplantul. Pe chipul ei bun și frumos se preling lacrimi de fericire și recunoștință. Pentru mine fericirea ei este și a mea. Dacă ea ar deveni un înger, viața mea ar fi pustie și gri...

LUMEA PRIN LENTILĂ

de eleva Cynthia Sesay

de eleva Maria Botea

de eleva Maria Botea

de eleva Maria Soare

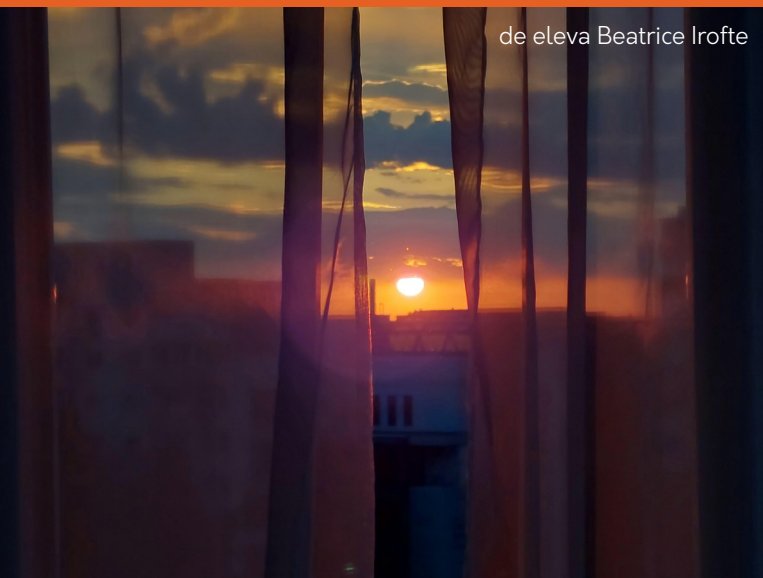
ALTERNOSFERA

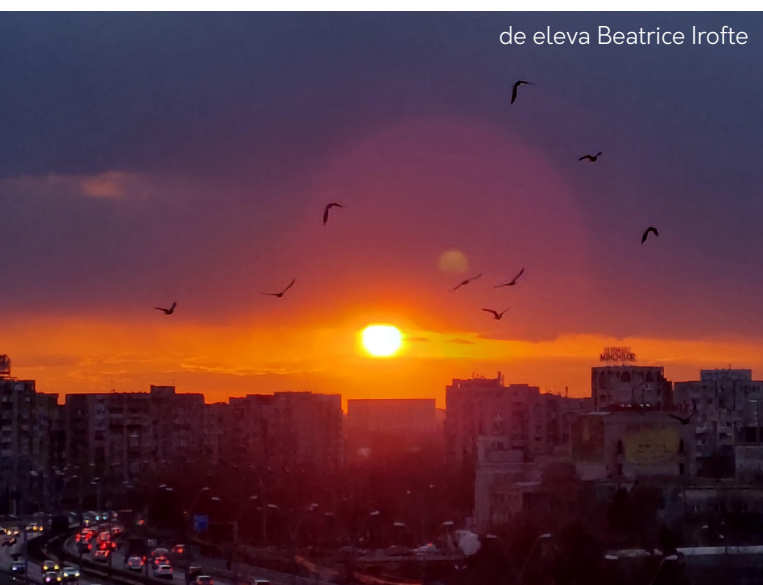
de eleva Beatrice Irofte

de eleva Beatrice Irofte

de eleva Beatrice Irofte

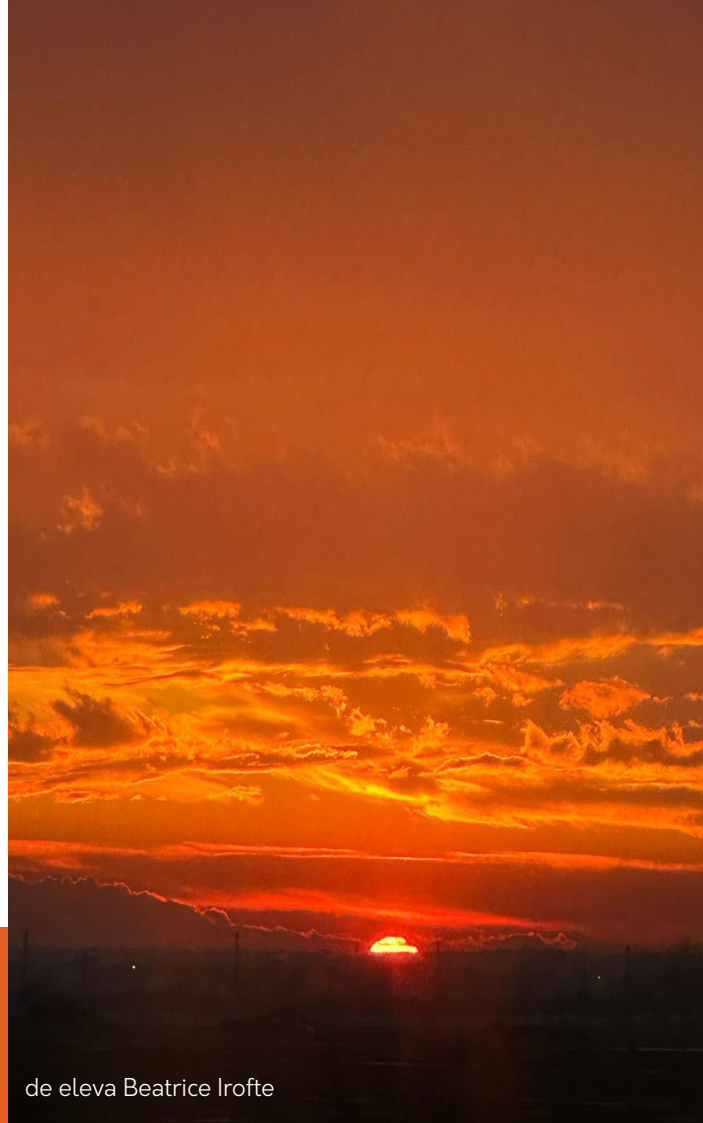
de eleva Beatrice Irofte

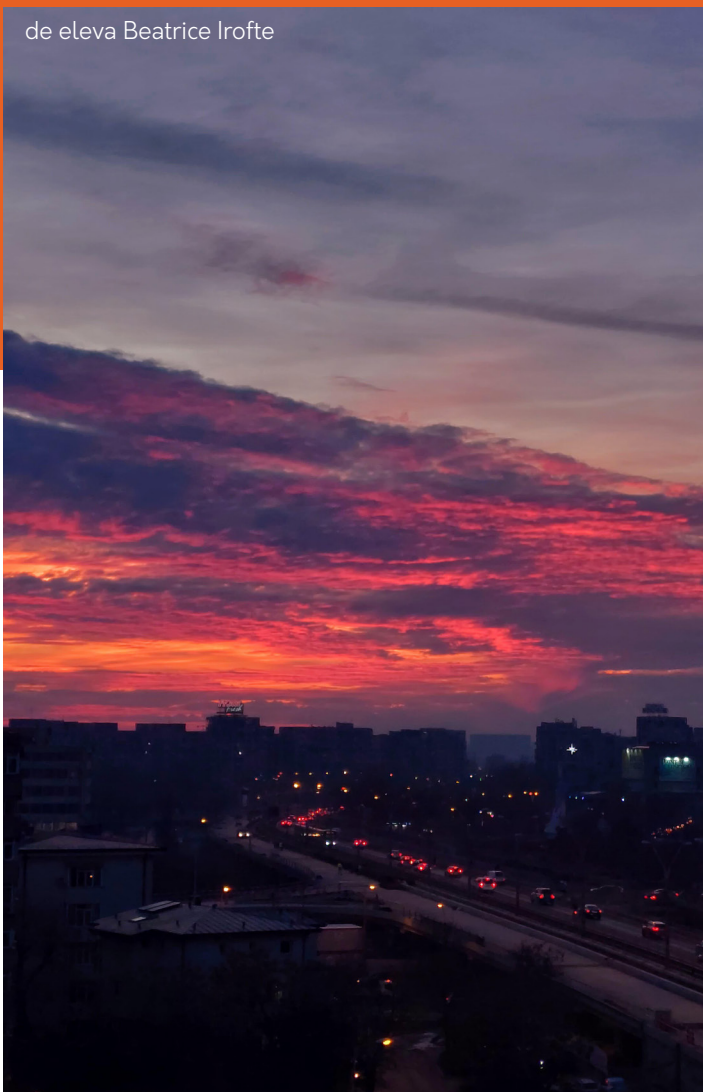
de eleva Maria Botea

de eleva Cynthia Sesay

de eleva Beatrice Irofte

de eleva Beatrice Irofte

de eleva Beatrice Irofte

Dragoste maternă
IORDACHE IULIA IONELA
CLASA 3B

EXPLORÂND CREDINȚA ÎNTR-O LUME MODERNĂ

Interviu realizat de Gabiih Sak-Colareza (9A) cu Rareș Andrei Pietreanu (12 A)

Am aflat că îți dorești să urmezi cursurile Facultății de Teologie și să devii preot. Cum

percepem astăzi conceptul de Dumnezeu într-o societate modernă și cum influențează această percepție interpretarea textelor sacre?

Oamenii au diverse concepții. Uneori, chiar dacă le arăți adevărul, nu vor să îl accepte.

Și-L imaginează pe Dumnezeu cum vor ei, însă Dumnezeu rămâne neschimbat.

Cum crezi că putem îmbina învățăturile tradiționale ale credinței cu nevoile spirituale ale unei societăți în evoluție?

E important să nu amestecăm lumina cu întunericul, pentru că nevoile spirituale contemporane sunt câteodată menite să păteze adevărul. Capcanele sunt foarte multe și atrăgătoare.

Care a fost momentul cel mai satisfăcător/memorabil în

viața ta, din momentul în care ai decis să devii preot?

Toate zilele petrecute cu Dumnezeu sunt frumoase și toate sunt unice.

Ce experimente/proiecte inovatoare ai încerca, pentru a face credința în Dumnezeu mai accesibilă și atrăgătoare adolescenților și tinerilor?

Dumnezeu oricum este atrăgător, trebuie doar să le arăți oamenilor cât de mare este iubirea Lui și ce a făcut și va face mereu pentru noi.

Care sunt cele mai neașteptate lecții pe care le-ai învățat din dialogul cu cei din comunitatea bisericii?

Am învățat multe, dar cel mai mult am învățat din predicile călugărilor sau preoților (care se găsesc pe youtube, deci sunt accesibile oricui) sau din diverse materiale de documentație.

Dacă ai putea împărtăși o singură idee provocatoare sau revelatoare despre teologie care ar fi aceea?

Să îndemn lumea să îl caute

pe Dumnezeu mai mult.

Cum consideri că a influențat evoluția științei înțelegerea noastră asupra divinității și a rolului omului în univers?

De exemplu, un grup de fizicieni a demonstrat că, înainte de Big-Bang, toată materia și tot spațiul-timp era comprimat într-o moleculă, așa-numită „molecula 0”. Această descoperire științifică a confirmat ideea că Dumnezeu a inventat timpul, legile fizicii, iar apoi lumea.

Cum consideri că ar trebui să fie tratate dilemele etice ale progresului tehnologic în contextul teologic precum bioetica și inteligența artificială?

Eu sunt de părere că putem folosi tehnologia pentru a face să ajungă la oameni mult mai ușor informațiile despre Dumnezeu.

Cum crezi că teologia ar putea contribui la promovarea unei societăți mai empatică și echilibrată în viitor?

Ne trebuie preoți cu vocație care să îl caute foarte mult pe Dumnezeu și care să reînvie credința în oameni prin faptele și predicile lor întăritoare.

A existat în viața ta o persoană care te-a ajutat să ai încredere în Dumnezeu, să te rogi și să alegi această carieră?

De mic copil, mama și bunica mea m-au învățat să mă rog. De atunci simt o pace deosebită în suflet când merg la Biserică, dar mai ales când mă împărtășesc. Bunica mi-a zis că, ori de câte ori am vreun necaz, să mă rog la Maica Domnului – și, cum începeam să mă rog, imediat problema dispărea. Mai târziu, m-am simțit ghidat pe acest drum de diverși călugări și preoți de mir care au chemare și care fac predici foarte frumoase.

Cu ajutorul Domnului vreau să devin doctor de suflete, să ajut pe cei aflați în nevoie sufletească.

Toate aceste lucruri nu îmi aparțin mie, e doar darul lui Dumnezeu și nu îi pot mulțumi pentru câte lucruri face pentru mine și pentru că îmi arată prin diverse situații de viață prezența Lui și îndrumarea Lui.

Atunci când Duhul Sfânt se odihnește peste tine și îți sfințește toată ființa ta, comuniunea dintre el și Dumnezeu nu se mai rupe nici măcar o secundă. Prin rugăciune ajungi să fii în comuniune cu

El și îl lași să stea în inima ta.

Care sunt calitățile pe care le consideri esențiale pentru succesul în domeniul tău?

Smerenia, faptele și modul de viață, ascultarea nevoilor oamenilor și credința.

Care este citatul din Biblie pe care îl consideri cel mai aproape de inima ta și te reprezintă?

Mie îmi place să îi cânt Domnului, deci un verset preferat este din psalmul 148: „Lăudați pe Domnul din ceruri, lăudați-L pe El întru cele înalte.”

Care a fost momentul în care te-ai hotărât să te faci preot?

La finalul anului 2021 – ce vremuri frumoase! – l-am descoperit pe Dumnezeu așa cum nu l-am mai văzut niciodată.

Care este sfatul tău pentru cei care vor să înceapă să trăiască în adevăr și pentru Dumnezeu, dar le este frică și sunt nesiguri de părerea celor din jur?

Cu această problemă m-am confruntat și în familia mea, dar am reușit să îi conving cât de mult bine o să aibă în viață dacă îl acceptă pe Domnul. Eu nu m-am simțit niciodată zdruncinat în credința mea de îndoielile oamenilor.

Consideri că mai mulți tineri ar trebui să opteze pentru continuarea studiilor la Facultatea de Teologie?

Nu. Sunt mulți studenți fără vocație care vor ajunge preoți nepotriviti, iar lumea se va îndepărta de Dumnezeu și mai mult, cum a zis Iisus: „Fariseilor fățarnici, nici voi nu intrați în Împărăția Cerurilor și nici pe alții nu lăsați”. Din păcate, și comunismul a format niște preoți fără vocație...

Ești o persoană echilibrată?

Da, sper că sunt. Dumnezeu a zis să alegem calea de mijloc, pentru că numai așa ne putem mântui. Extremele sunt periculoase.

Dacă ar fi să definești credința printr-o expresie, care ar fi aceea și de ce?

„Scut de apărare” – credința poate muta munții!

CLUBUL DE ȘTIINȚE

INTELIGENȚA ARTIFICIALĂ ȘI ROBOȚII

de elevii David Paloș și Răzvan Bunea, 10 C

Ne vor înlocui roboții? În unele activități, în bună măsură, credem că da. Se vor genera în schimb alte locuri de muncă. În diferite industrii, roboții de diferite categorii au preluat aproape integral procesul de producție de la oameni – în cea mai mare fabrică de aer condiționat industrial din lume din China, 800 de roboți au înlocuit 24.000 de lucrători, la Midea (Pambuccian, 2017).

Primul robot industrial a apărut în 1961, iar cel dintâi robot industrial care să se miște complet în 6 direcții a fost creat în 1971.

Evoluțiile au fost de atunci uriașe, mai ales în mileniul 3, de la roboții industriali care aveau rolul unui

muncitor ce făcea o operație tehnologică la o bandă de producție, la roboți care fac operații extrem de complexe la un punct de lucru.

Bibliografie: Ghidul Meseriilor Viitorului (Coordonator Andreea Paul, conf. univ. dr. la Facultatea REI, ASE Președintele Asociației INACO – Inițiativa pentru Competivitate)

„ROBOȚII
DE DIFERITE
CATEGORII
AU PRELUAT
APROAPE
INTEGRAL
PROCESUL DE
PRODUCȚIE”

BRASOV JURNAL DE EXCURSIE

DESPRE NOI ÎNCEPUTURI

de prof. Dana Niculae și elevii clasei a IX-a C

Cu noi, profesorii, viața a fost generoasă. Ne-a lăsat să trăim mai multe vieți într-una, mai multe începuturi, mai multe povești.

Odată la patru ani, viața noastră se rezonează, o ia de la capăt, lăsându-ne să începem din nou un capitol, permițându-ne să reparăm greșeli sau să facem altele, noi.

Toamna anului 2023 a fost un astfel de început. O nouă generație, noi suflete lăsate în grija noastră. Și unde să-i cunoști mai bine, decât în afara școlii?!

Zis și făcut. Am organizat repede-repede o excursie de două zile la munte. Emoții mari. Și ale lor, și ale noastre. E ca și cum faci un salt în necunoscut.

Am plecat, însoțiți de mai mulți elevi decât de obicei la Brașov, unde am vizitat o grădină zoologică plină de animale sălbatice al căror habitat era reprodus foarte bine. Se vedea grija celor care administrau grădina față de animale. Era acolo și un Planetarium, dar și tururi virtuale deosebit de interesante.

După drumul atât de lung și după vizită, prima zăpadă din acest an ne-a umplut inimile de entuziasm.

Am pornit într-o vizită a Centrului vechi al Brașovului, apoi am mâncat la unul din restaurantele renumite de aici. Obosiți, am plecat către Predeal, unde Pensiunea Drumețul ne aștepta. Bineînțeles că, după ce ne-am cazat, nu am lăsat zăpada să ne aștepte prea mult.

Am încins o bătaie cu bulgări pe cînste, iar cei mai pacifiști dintre noi au umplut locul cu îngeri de zăpadă. Uzi learcă și înfrigurați, am intrat în cameră, ne-am schimbat și-am coborât la masă. După masa de seară, ne-am culcat pentru că resimțeam din plin oboseala.

A doua zi, când ne-am trezit, am avut impresia că visăm: zăpada troienise drumurile, iar trotuarele erau nămețite.

Am luat micul-dejun, nerăbdători să plecăm, însă viscolul ne-a cam dat peste cap toate planurile. Se anunțau deja drumuri închise în țară, trenuri întârziate, așa că am plecat către Sinaia. Cei mai curajoși dintre noi au încercat să ajungă la Castelul Peleş, însă fără succes. Drumul de

acces către Peleş era troienit de zăpadă, așa că s-au întors în oraș.

Am mâncat, pentru că lupta cu nămeții a trezit în noi o foame de lup, apoi am plecat către casă, de frică să nu rămânem înzăpeziți pe-acolo (nu că noi ne-am fi supărat!).

A fost o excursie de neuitat, dovadă stau sutele de poze pe care le-am făcut și din care vă arătăm și vouă câteva.

„Odată la patru ani, viața noastră se resetează, o ia de la capăt, [...] un nou capitol”

ISSN : 2501-417X
ISSN-L : 2501-417X